

14:03

'Felix, dit jaar moet je maar eens alleen naar tante Zweem.'

Het is zaterdagmiddag, Felix en zijn ouders zitten met z'n drieën aan tafel, en Felix hapt nietsvermoedend in een veel te hete garnalkrokiet. Zijn mond staat in brand, maar de rook komt uit zijn oren. Alleen naar tante Zweem? Heeft hij dat goed gehoord? Hij spuugt de krokiet terug op zijn bord en kijkt zijn ouders met grote ogen aan.

'Je bent nu oud genoeg om alleen een bezoekje af te leggen, Felix. Ook dat is opgroeien.'

Dat laatste zegt zijn moeder alleen als het om iets vervelends gaat. 'Was zelf je haar maar.'

'Ga jij eens de brievenbus leegmaken?'

'Eet die boterslakken nu maar op! Gewoon doorslikken.'

En dan: 'Ook dat is opgroeien, Felix.'

Straks wil hij al niet meer groot worden.

Elk jaar wensen Felix en zijn ouders tante Zweem een gelukkige verjaardag, met een bezoekje, een kaart en een cadeau. Elk jaar móet Felix mee. En nu moet hij er ook nog alleen naartoe...

'Je bent al tien, jongeman. Je kunt dat. En houd je eten in je mond.'

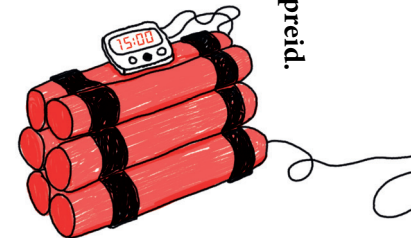
'De tijd gaat snel, gebruik hem wel.' Dat hangt in gouden letters bij zijn oma aan de muur. Er staat toch zeker niet: 'De tijd gaat snel, misbruik hem wel?'

'Daar heb ik geen tijd voor', zegt Felix beslist.

'Ho, Felix', antwoordt zijn moeder. 'Niet zo brutaal.'

Ik heb het al aan tante Zweem beloofd en ze kijkt ernaar uit.' 'Maar, mama, ik meen het. Ik heb gewoon geen tijd!' 'Is dat zo? Wel, dan maak je maar tijd.'

Felix gelooft zijn oren niet. Dan maak je maar tijd? Hij kijkt zijn moeder aan, ze lacht niet.

Kun je tijd maken? Als dat eens waar was. Maar hoe?

Hoe maak ik tijd?

Het idee kronkelt als een giftige worm door zijn schedelpan. De kroketten liggen muisstil op zijn bord. Zijn eten is intussen ongevaarlijk geworden, maar Felix heeft geen honger meer.

Tijd maken! Ik moet tijd maken! denkt hij. Geen hele dag. Een halve dag is genoeg. Een paar uur zelfs. Het moet lukken. Een andere keuze is er niet. Zijn kindertijd is bijna voorbij: dat heeft zijn moeder gisteren nog gezegd. Geen tijd te verliezen dus.

‘En, nog iets, Felix...’ zegt zijn moeder. ‘Ik heb beloofd dat je morgen gaat. Ze verwacht je rond een uur of drie.’

‘Je maakt een grapje.’

‘Ik maak helemaal niets! Ze was gisteren jarig. Ik ben haar na het werk gaan feliciteren. En jij gaat morgen: perfect.’

Felix kreunt.

Zijn vader dient het dessert op, een dikke plak ijsstronk in een glazen schaalpje.

‘Een overschotje van kerstavond’, zegt Felix’ moeder, terwijl ze de pootjes van een plastic hert schoonlikt.

Felix krijgt weer hoop. Het ijs voelt goed op zijn verbrande tong. Bovendien kan het ook weer niet zo’n vaart lopen als er eind januari nog kerststronk wordt opgelepeld. Het valt misschien allemaal wel mee met het voortrazen van de tijd. Hij hakt een paar chocolade dennenboompjes om met zijn kiezen en laat het ijs langzaam smelten in zijn mond. En wie weet valt het zelfs mee om wat tijd bij te maken.

‘Eindelijk is die gigantische kerststronk op’, lacht zijn vader. ‘Straks is het lente.’

Als zijn kommetje leeg is, gaat Felix van tafel met een plan. Met een blaar op zijn tong en een hongerige maag, maar ook met een plan. Tijd maken. Dát gaat hij doen.

14:35

Felix gaat naar het werkhok van zijn opa. Tussen de troep van jaren ver kan hij het beste nadenken. Bovendien stoort het niet als hij er nog wat rommel aan toevoegt, want niemand komt hier ooit binnen, behalve Felix, torren en spinnen.

Tijd maken!

Maar hoe? Felix heeft geen idee. Hij probeert na te denken over tijd, maar zijn hoofd zit vol wol. Of watten. Niet vol glibberige hersenen die kunnen nadenken over iets glads als tijd.

Dan maar een paar lijstjes om zijn hoofd op gang te trekken. Een tip van zijn moeder die hem elke dag weer helpt.

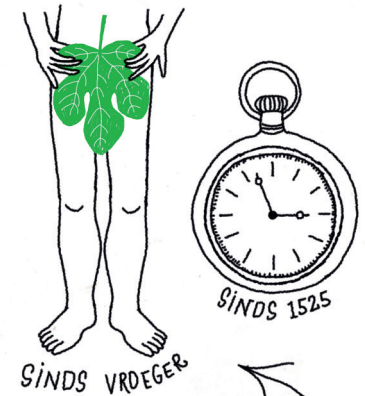
TIP
VIEGT!

Lijstje van goede tijden

- 18 seconden voor de 100-meter-sprint
- Anderhalve minuut voor de toets Wereldoriëntatie
- 45 seconden om de vaatwasser te legen (met slechts één gebroken kopje)
- 27 minuten onafgebroken dribbelen
- 3,5 uur tv. kijken (ziek, en daarna nog zieker)

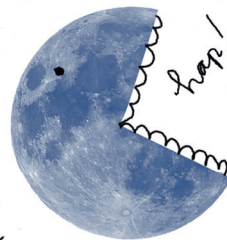
Lijstje van dingen waarmee je tijd verspilt

- Heel de middag in je neus neuteren in plaats van al die neuskeutels er in één keer uit te snuiten
- Je wassen (eigenlijk alle tijd die je doorbrengt in de badkamer)
- School (behalve de pauzes)
- Huiswerk maken
- Wachten tot de computer is opgestart
- Schoenen met veters in plaats van klittenband (velcro): waarom maakten ze die eigenlijk nog (en waarom kocht zijn moeder ze altijd weer, bij elke nieuwe schoenmaat)
- Slapen (daar ben je meer dan een derde van de dag mee zoet: op je tiende ben je dus al meer dan drie jaar kwijt)

Lijstje van mensen die veel tijd hebben

- Baby's, maar die verslapen al hun tijd: onnozelaars!
- De mensen die leefden voor het horloge werd uitgewonden, maar die droegen zelfs nog geen onderbroeken, dus de vraag is of ze beter af waren
- Daklozen: die hebben geen dagen of wekkers
- Gevangenen. Die hebben wel tijd, maar geen ruimte
- Oude mensen, maar die hebben eigenlijk weinig tijd over

15:11

Plots is het hoofd van Felix heel helder. Opa! Die weet alles van tijd. Hij mag dan al een jaar dood zijn, maar hij komt zich toch nog graag met van alles en nog wat bemoeien. Nu hij dood is, vindt hij alles grappig. Felix hoort hem vaak genoeg bijna stikken in zijn binnenpretjes.

'Zo zo, jongen', hoort Felix. 'Je wilt tijd maken.'

Felix knikt.

Aan opa hoeft je geen uitleg te geven.

'Zullen we een zonnwijzer maken?'

'Er is geen zon vandaag, opa.'

'Een zandloper dan? Die meet ook de tijd. We doen er gewoon grotere korrels in. Joekels.'

'Wat helpt dat nu?'

'Dan gaat de tijd trager', zegt opa.

'Maar toch niet echt?'

'Nee. Maar echt is niet belangrijk. Als het in je hoofd maar echt is.'

Felix en opa kijken hoe de korrels traag door het gat glijden. Af en toe blijft er één steken. 'Oei, de tijd stopt ermee', grapt opa.

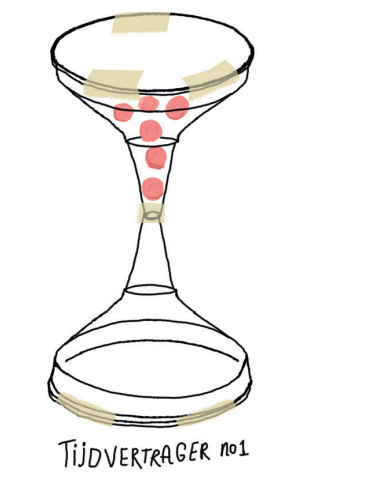
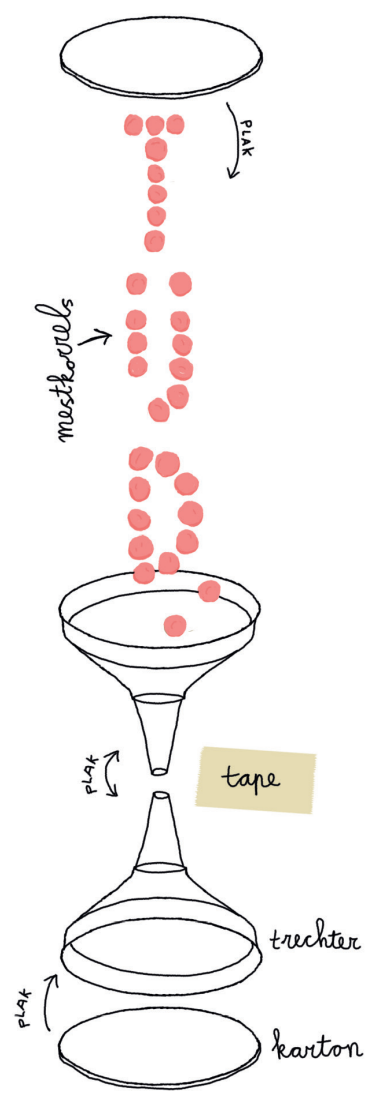
In Felix' hersenpan stooft ondertussen één vraag.

o) Hoe maak ik tijd?))))

Zo dus niet, denkt Felix.

'Hiermee komen we nergens, opa!'

'Ik dacht dat dat net de bedoeling was. Maar goed, ik heb al een ander ideetje.'

'Felix? Ben je hier?'

De moeder van Felix staat half in de deuropening en lijkt niet van plan om veel dichterbij Felix, de torren of de spinnen te komen. Ze steekt hem iets toe.

'Hier! Maak maar een kaart. Dat verwacht ze.'

Tante Zweem wil elk jaar een zelfgemaakte verjaardagskaart. Ze heeft zelf geen kinderen en vindt dat maar om één reden jammer: omdat kinderen van die schattige 'mislukte kaarten en tekeningen' maken, die ze dan aan de muur kan hangen. Honden en katten vindt ze in alle opzichten een betere keuze dan kinderen, behalve dan als het op mislukte tekeningen aan komt.

Ze heeft een van haar keffers ooit nog voor een blad papier en een paar potten vingerverf gezet in de hoop dat er toch nog iets aan de muur te hangen viel. De hond had de verf alleen maar besnuffeld, en het papier rijkelijk overgoten met zijn warme plas.

VLAM! Felix kletst de kaart op de werktafel.

'Tante Zweem' staat er op de envelop, in zijn moeders grote sierlijke letters. De kaart zelf is helemaal leeg. Felix neemt de kaart en krast en pent, razendsnel:

